

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **V Nebi.cz, s. r. o.** se sídlem Příchovice 627, Kořenov, zast. Mgr. Martinem Nezvalet, advokátem, se sídlem Týnská 21, Praha 1, proti žalované: **Česká obchodní inspekce**, Štěpánská 15, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 12. 2017, č. j. ČOI 130147/17/O100/2500/17/HI/Št, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 3 A 49/2018 - 22, o návrhu žalobce na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů,

t a k t o :

I. Návrh s e z a m í t á .

II. Žalobce n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce (dále „navrhovatel“) podal u Městského soudu v Praze (dále „městský soud“) dne 5. 2. 2018 žalobu, kterou se domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalované, kterým mu byla uložena pokuta ve výši 10 000 Kč za porušení § 6 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele.

[2] Navrhovatel dne 7. 5. 2019 podal u městského soudu současně s doplněním žaloby návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu – nařízení jednání, popř. vydání rozhodnutí bez nařízení jednání; konkrétně neuvádí žádné důvody, ale pouze konstatuje, že návrh činí proto, že od podání žaloby uplynul už více než rok.

[3] K návrhu, který byl v souladu s § 174a odst. 3 zákona o soudech a soudcích postoupen Nejvyššímu správnímu soudu dne 10. 5. 2019 spolu s vyjádřením předsedkyně senátu, který ve věci rozhoduje. Uvedla, že veškeré procesní úkony ve věci byly již učiněny a věc je připravena k meritornímu rozhodnutí; dále uvedla, že dle informačního systému bylo ke dni 9. 5. 2019 ve 3. soudním oddělení neskončených 466 věcí starších věci navrhovatele, odkázala na § 56 odst. 1 s. ř. s., který stanoví pravidlo pro rozhodování; v případě navrhovatele se nejedná o věc přednostní a navrhovatel ani netvrdil žádné závažné důvody pro přednostní projednání věci; takové důvody neseznal ani soud.

[4] Nejvyšší správní soud ověřil skutečnosti tvrzené navrhovatelem, jakož i ty uváděné předsedkyní ve věci rozhodujícího senátu, přitom zjistil, že mají oporu v soudním spise, který byl předložen.

[5] Návrh není důvodný.

[6] Řízení o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu, upravené v § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů, představuje promítnutí zásad spravedlivého procesu z hlediska naplnění práva účastníka nebo jiné strany řízení na projednání jeho věci bez zbytečných průtahů, zakotveného zejména v čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

[7] Nejvyšší správní soud v projednávané věci po posouzení postupu městského soudu dospěl k závěru, že soud nebyl v případě navrhovatele nečinný. Soud, jak vyplývá z předloženého spisového materiálu, se věcí po jejím obdržení řádně zabýval a činil postupně v přiměřené době všechny nezbytné procesní úkony, jejichž vykonání bylo ve věci zapotřebí tak, aby věc mohl projednat a rozhodnout. Lze připustit, že městský soud po dobu několika měsíců žádné úkony již nečiní; avšak stav řízení, kdy soud vykonal veškeré úkony nutné k tomu, aby mohl rozhodnout, v dané věci, která nemá přednostní režim, stále nerozhodl, není sám o sobě známkou průtahu v řízení.

[8] Podle § 56 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“) soud projednává a rozhoduje věci v pořadí, v jakém mu napadly; přednostně projednává návrhy na osvobození od soudních poplatků a návrhy na ustanovení zástupce (odst. 2), projednává a rozhoduje přednostně též žaloby proti nečinnosti správního orgánu a žaloby proti nezákonnému zásahu, pokynu nebo donucení správního orgánu, návrhy a žaloby ve věcech mezinárodní ochrany, rozhodnutí o správním vyhoštění, rozhodnutí o povinnosti opustit území, rozhodnutí o zajištění cizince, rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž důsledkem je omezení osobní svobody cizince, rozhodnutí o ukončení zvláštní ochrany a pomoci svědkům a dalším osobám v souvislosti s trestním řízením, jakož i další věci, stanoví-li tak zvláštní zákon (odst. 3). V případě navrhovatele se o žádnou z uvedených věcí nejedná. Navrhovatel ani netvrdil nic, co by odůvodnilo předřazení věci z důvodu zřetele hodného (odst. 1).

[9] Při zhodnocení hledisek uvedených v § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že návrh na určení lhůty není důvodný. Městský soud se nedopustil žádných průtahů ve vztahu k úkonům nutným k tomu, aby se řízení dostalo do stavu, kdy je možno vydat rozhodnutí. Soudní řád správní respektuje objektivní realitu v českém soudnictví, kdy rozhodující soudci či senáty mají v jednom okamžiku vícero běžících řízení, některá z nich již připravená k projednání a postupně v nich vydávají rozhodnutí, přičemž ostatní věci na rozhodnutí „čekají“. To samo o sobě není zapovězeno z hlediska požadavků spravedlivého procesu, které obecně nevynucují vydání rozhodnutí ihned, jak je to možné, ale pouze brání tomu, aby doba řízení nebyla nepřiměřeně dlouhá. Podstatné zde je, aby řízení nebylo v tomto stavu udržováno po nepřiměřenou dobu. Jak vyplynulo ze soudního spisu, soud se věcí zabýval bezprostředně po podání žaloby; jeho další procesní postupy shledal Nejvyšší správní soud opodstatněné.

[10] Nejvyšší správní soud s ohledem na dosavadní postup městského soudu a s přihlédnutím ke své konstantní judikatuře, dospěl k závěru, že dobu, po kterou se navrhovatel nedostalo dosud rozhodnutí, nelze z hlediska čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod považovat za nepřiměřenou, vyžadující ingerenci ve smyslu § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích. Lze poukázat též na stanovisko občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 13. 4. 2011, sp. zn. Cpjn 206/2010, č. 58/2011 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, vztahujícího se k odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci nesprávným úředním postupem v případě nevydání rozhodnutí v přiměřené lhůtě. Nejvyšší soud zde v části VI. stanoviska zmínil, že jakékoli řízení vždy nějakou dobu trvá, a dále na vysokém stupni obecnosti uvedl, že za přiměřenou délku řízení Nejvyšší soud považuje ještě 24 měsíců (nikoli však již delší). Byť se Nejvyšší správní soud do značné míry brání naznačené paušalizaci a zdůrazňuje nutnost zohledňování všech okolností posuzovaného případu, v nyní posuzované věci lze konstatovat, že řízení před městským soudem nedosáhlo délky, kterou by bylo možné označit za již nepřiměřenou.

[12] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích, dle kterého hradí náklady řízení o něm stát jen tehdy, je-li návrh uznán jako oprávněný. K tomu v projednávané věci nedošlo, proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že navrhovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. května 2019

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu